ALICIA IN TERRA MIRABILI

Ludovici Carroll

Latine redditus ab eius fautore vetere gratoque Clive Harcourt Carruthers.

CAPUT PRIMUM

DESCENSUS IN CUNICULI CAVUM

LICIAM iam incipiebat plurimum taedere iuxta sororem suam in ripa sedere nec quidquam habere quod faceret. Semel et saepius in librum oculos coniecerat quem soror legebat: sed ei inerant nec tabulae nec sermones. 'Quid adiuvat liber,' secum reputabat Alicia, 'in quo sunt nullae tabulae aut sermones?'

Itaque cogitabat (nempe ut lucidissime poterat, nam tempestate calida torpebat semisomna) num operae pretium esset surgere et flosculos carpere, modo ut sertum nectendo se delectaret, cum subito Cuniculus Albus oculis rubris prope eam praeteriit. Neque in eo erat quidquam magnopere dignum memoria: neque Aliciae valde insolitum videbatur ut Cuniculum sibi loquentem audivit: 'Vae, vae! Sero perveniam!'

Cum Alicia postea de hoc cogitaret, in mentem occurrit id debuisse sibi mirum videri, sed id temporis omnia videbantur ordinaria.

Sed ut Cuniculus horologium parvulum re vera e sinu subuculae extractum contemplatus usque festinavit, Alicia cito consurrexit.

In mentem enim eius subito incidit se numquam antea cuniculum vidisse qui aut subucula indueretur aut horologium portaret quod ex ea extrahere posset.

Ita Alicia, curiositate ardens, Cuniculum trans pratum persecute in ipso articulo eum conspicata est cito descendentem in cavum sub vepribus situm. Non diutius morata, Alicia post eum descendit, ne cogitans quidem quo pacto omnino rursus emergeret.

Aliquod spatium cuniculi cavum protinus recte porrigebatur velut fossa subterranean deinde tam subito declive factum est ut Alicia, antequam se sistere posset, inveniret se decidere quasi in profundissimum puteum.

Sed sive puteus profundissimus erat sive ea lentissime decidebat, descendenti satis temporis ei erat ut circumspectaret et miraretur quid proxime eventurum esset.

Primo conabatur infra despicere, ut discerneret quo adveniret. Sed propter obscuritatem nihil videre potuit.

Deinde observabat latera putei, quae plena armariis pluteisque esse videbat: passimque mappae terrarum et tabulae de paxillis pendebant.

Praeteriens Alicia de uno pluteorum oram detraxit, titulo inscriptam 'Aureorum decoctio malorum'; at praeter spem vacua erat. Et cum ollam manu demittere nollet, ne quem infra interimeret, feliciter effecit ut, dum praeterit, in unum armanorum eam deponeret. 'Eia!' secum reputavit Alicia, 'postquam ita longe decidi, de scalis delabi nullius momenti erit! Quam fortem me esse putabunt omnes domi! Etiamsi enim de summo tecto delabar, nullum verbum edam.' Quod prorsus veri simile sit!

Deorsum, usque deorsum cadebat. An numquam finis sit decidendi?

'Nam miror quot milia passuum' inquit Alicia 'adhuc delapsa sim. Me iam oportet appropinquare ad mediam partem globi terrestris. Cogita enim: fere quater miliens milia passuum oportet esse.'

Complures enim huius generis res Alicia in schola didicerat; et quamquam occasio minime opportune erat scientiae ostendandae, quod nemo aderat qui eam audiret, tamen bonae exercitationi esse putabat haec iterare.

'Ita est,' inquit Alicia, 'id oportet esse spatium verum. Sed quidnam attigi Latitudinis vel Longitudinis?'

Omnino nesciebat quid significarent verba 'Latitudo' vel 'Longitudo', sed ei videbantur verba grandiloqua esse.

Mox iterum loqui coepit: 'Demiror num prorsus per totum globum delapsura sim. Quam erit mirabile inter gentes emergere quae capitibus inversis incedunt. Antipathiae, credo, vocantur.'

Gratius ei erat quod re vera nemo nunc auscultabat, nam verbum 'Antipathiae' non omnino iustum videbatur.

'Sed plane necesse erit,' ait 'hos homines rogare quod sit nomen terrae. Dic mihi, sis, domina, estne haec terra Nova Zealandia, an Australia?'

Et dum loquitur genu flectere conata est - quasi posset genu flectere quisquam dum per aerem delabitur. An tu, mi amice, id posses?

'Quam inscitam ea censebit me esse, si hoc rogabo! Rogandum vero non est. Forte nomen terrae alicubi inscripturn videbo.'

Deorsum, usque deorsum cadebat. Cum nihil allud esset quod faceret, Alicia mox rursus loqui coepit.

'Dina certe hodie vesperi me desiderabit.' (Dina feles domestics erat). 'Spero patellam lactis vesperi ei dare eos non esse oblituros.

Dina cara, o si mecum hic infra adesses!

In aere, opinor, nulli sunt mures; fortasse tamen posses captare vespertilionem, qui sane muris similis est. Sed miror num feles edant vespertiliones.'

Alicia nunc incipiebat somno vinciri, et sibi usque dictitabat somniculose, 'Felesne vescuntur vespertilionibus?' et aliquando 'Vespertilionesne vescuntur felibus?'

Quod enim neutrum explicare poterat, paulum intererat utro modo diceret.

Ei videbatur se somniculosam somniare incipere: se manibus iunctis cum Dina deambulare eamque serio rogare, 'Verone, Dina, edisti umquam vespertilionem?'-cum subito strepitu magno incidit in acervum virgarum frondisque aridae. Terminus hic fuit casui.

Alicia, nihil laesa, cito surrexit. Sursum conspexit, sed supra omnia obscura erant. Sed ante eam erat alter porticus longus: Cuniculus Albus etiam erat in conspectus per eum properans.

Aliciae necesse erat festinare. Quam velocissime Cuniculum insecuta, forte audivit eum dicere, ut in angulo viae deflexit, 'Per aures setasque meas, quam sero sum!'

Quamquam minimo spatio Cuniculum sequebatur, cum in flexum se vertit, ille e conspectu evanuerat.

Alicia erat in longo atrio lacunare non alto, quod lucernae a tecto ordine demissae illustrabant.

Circum totum atrium erant fores, omnes obseratae; et postquam circuitum fecit utriusque lateris atrii omnesque fores aperire tentavit, Alicia per medium incessit maesta, nam mirabatur quomodo umquam evadere posset.

De improvise invenit mensulam tripedem vitro solido factam; in ea nihil erat praeter clavem auream perparvam, qua primo Alicia putavit se posse fores quasdam atrii aperire.

Eheu! Sive machinatio serarum nimis magna, sive clavis nimis parva erat, certo haec nullas fores aperuit.

Cum tamen bis circumiisset, invenit aulaeum humile quod antea non animadverterat. Post hoc erat ianua parva, fere digitos quindecim alta. Clave aurea parvula ad machinationem accommodate, Alicia gaudio maximo eam aptam esse invenit.

Ianua reclusa foramen praebuit in parvum transitum, non multo maiorem quam muris cavum.

Alicia, genibus subnixa, per transitum conspexit hortum multo amoenissimum.

Quantum gestiebat evadere ex illo atrio obscuro et inter flores purpureos fontesque frigidos pervagari! Sed ne caput quidem per ianuam protrudere poterat.

'Etiamsi reapse caput meum transeat,' puella infelix secum reputabat, 'id minimo usui sit sine umeris. Utinam me comprimere possem velut telescopium! Id possem, credo, si tantum facere scirem initium.'

Tot vero mira nuper acciderant ut Alicia credere coepisset paucissima re vera fieri non posse. Non usui videbatur esse Aliciae ad ianuam parvam permanere, itaque ad mensulam rediit. Speravit enim se in ea alteram clavem inventuram esse, aut saltem librum praeceptorum, quibus usi homines comprimerentur velut telescopia.

Nunc ibi invenit ampullam parvam ('Certo non hic erat antea,' inquit Alicia), cuius circum cervices alligatus est titulus chartaceus. In eo magnis litteris belle scriptum est: HAURI ME.

Facile erat dicere 'HAURI ME'; sed Alicia, prudens puella, raptim obtemperare noluit. 'Prius potius scrutabor,' inquit, 'notamne ampulla habeat "venenum" necne.'

Fabellas enim delicatas quasdam legerat, in quibus scriptum est pueros ambustos esse vel feris devoratos vel alios casus molestos passos esse, tantum quod reminisce nollent quas rationes agendi simplices amici praecepissent.

Exempli gratia: 'Ferrum calore candens aduret si diutius aequo id tenebis.'

Aut 'Si digitum cultello gravius inseces, plerumque sanguine fluit.'

Et (quod Alicia bene meminerat) 'Si multum bibas ex ampulla verbo "venenum" notata, serius aut citius stomacho grave est.'

Cum autem huic ampullae nota 'venenum' non inesset, Alicia, gustare ausa, potionem suavissimam esse sensit.

Saporem vero quodammodo mixtum habebat: repraesentabat enim scriblitam cerasorum - et lacticinia - et cydonia - et carnem gallinaceam assam - et cuppedia - et panem tostum butyro illitum.

Alicia brevi tempore potionem exhausit.

'Eia! Sensu quam insolito afficior!' inquit Alicia. 'Videor comprimi velut telescopium!' Atque ita erat. Nunc tantum decem digitos alta fuit. Hilaris ergo vultu erat quod iam esset satis alta ad hortum amoenissimum per parvam ianuam intrandum.

Primo tamen paulisper exspectabat si amplius se contraheret. Hoc enim facta est aliquanto timidior.

'Cogitadum,' sibi dixit. 'Ad extremum fieri possit ut candelae modo exstinguar. Qualis tunc futura sim demiror.' Et sibi fingere conata est flammulae candela exstincta formam. Non enim meminerat se umquam talem rem vidisse.

Paulo post, quoniam nihil amplius accidit, statuit nulla mora in hortum ire. Vae miserae Aliciae! Ut ad ianuam advenit, se clavem auream parvulam reliquisse invenit. Regressaque ad mensam ad eam repetendam, nullo modo poterat eam contingere, quamquam per vitrum eam perspicue videre poterat.

Quam maxime poterat, conabatur pede uno mensae eniti: at vero nimis lubricus erat. Conatibusque defatigata, puellula misera considit lacrimasque fudit.

'Tacedum: inane est sic lacrimare! ' sibi dixit severe Alicia. Te hortor ut extemplo desinas! ' Plerumque quidem se optime admonebat (raro tamen ipsa monitis utebatur): aliquando tam aspere se increpabat ut etiam fleret.

Tempore quodam (sic recordabatur) se alapis caedere conata est, quod pila ludens nullo alio competitors contra se ipsam fallaciter egisset. Nam Aliciam lusus insolitus delectabat, quo duos homines se esse simulabat.

'Sed vanum est' Alicia meditabatur, 'nunc simulare me esse duos homines! Vix satis mei superest ex quo homo unus eo nomine dignus fiat.' Mox conspicata est cistellulam vitream sub mensa sitam; qua reclusa placentam parvulam invenit, in qua verba 'VESCERE ME' uvis passis belle notata sunt.

'Esto, vescar ea,' inquit Alicia, 'et si me proceriorem faciet, clavem contingere potero: sin humiliorem, per ianuam reptere potero. Utroque modo in hortum perveniam; et mea nihil interest utrum fiat.'

Paululum edit, sibique anxie dixit: 'Utram in partem cresco? Utro?' In summo capite manum tenebat, ut discerneret quam in partem mutaretur.

Praeter exspectationem sensit se nec maiorem nec minorem fieri. Nempe hoc plerumque fit cum placentam edas.

Sed Alicia exspectare adsueverat nil praeter insolita; itaque prorsus ieiunum et insulsum esse videbatur omnia cotidiano modo continuari. Initio igitur facto Alicia mox devoravit placentam.

CAPUT SECUNDUM

NECOPINATIUS, etiam necopinatius!

ECOPINATIUS, etiam necopinatius! inquit Alicia. (Tantum stupebat ut ad praesens facultas recte loquendi eam omnino desereret.) 'Distendor nunc velut maximum omnium telescopium! Pedes, valete!' (Cum enim pedes suos despiceret, tam procul esse videbantur ut vix in conspectu essent.)

'Ei! Pedes miselli, quisnam vobis dehinc induet soleas et tibialia, deliciae? Certum est me non posse! Procul ero multo magis quam ut vos curem. Res vobis gerendae erunt quam bene poteritis.'

'Sed benevola eis esse debeo,' secum reputabat Alicia, 'aut forte non in cedent quo modo ego ire volam! Quid enim? Soleas novas semper Saturnalibus eis dabo.'

Et usque cogitabat quomodo id efficeret.

'Soleas oportet a gerulo apportari; et quam mirum mihi erit dona ad meos ipsius pedes mittere! Quamque inusitate inscribetur fasciculus!

'Alicia Pedi Suo Dextro S. P. D.,
In Stragulo,
Prope Focum.'
'Eia vero! Quam inepta dico!'

Eo ipso tempore caput eius percussit tectum atrii. Nunc vero paulo amplius pedes novem alta erat. Itaque clave aurea parva recuperate ad ianuam horti properavit.

Misellam Aliciam! Cum in uno latere decumberet, in hortum uno oculo perspicere solum poterat. At eo penetrate multo magis praeter spem erat quam antea.

Ea considit, et rursus lacrimare coepit.

'Te pudere oportet,' ait Alicia, 'puella grandis ut es,' (quod iuste dicere poterat!), 'eo modo usque lacrimare. Desistedum confestim!'

Sed nihilo minus flebat, atque lacrimas abundanter fudit usque eo donec stagno circumdata est magno, fere quattuor digitorum in altitudinem, quod per dimidiam atrii partem patebat.

Paulo postea levem pedum crepitum procul audivit. Lacrimas festinanter abstersit, ut videret quid veniret.

Cuniculus Albus erat qui redibat, nitide vestitus; in altera manu manicas candidas haedina aluta factas, in altera flabellum satis magnum portabat.

Citato gradu properanter advenit; simulque sibi mussitabat: 'Ei, Ducissa, Era Nobilis! Nonne profecto saeva erit si mihi praestolari eam coegero!'

Alicia tantum desperavit ut parata esset opem a quovis petere. Itaque ut Cuniculus prope advenit, voce submissa et verecunda sic incepit: 'Domine, te precor, sis,----'

Cuniculus violenter trepidavit; et manicis candidis flaberoque deiectis in tenebras se abripuit quam celerrime potuit.

Alicia flabellum manicasque sustulit; et, cum atrium vaide calidum esset, flabellum huc illuc agitabat dum usque loquitur.

'Eheu! Quam mirum in modum omnia hodie se habent! Heri autem res ut solebant agebantur. Miror num nocte transmutata sim. Agedum; eramne profecto eadem cum hodie mane lectulo surrexi? Haud scio an meminerim me mihi visam esse paulo dissimilem esse.

Sed si eadem non sum, porro quaerendum est: Quisnam sum ego? Is quidem nodus praecipuus est.'

Et considerare coepit omnes sibi notas puellas quae ei aequales natu erant, si forte quapiam earum mutata esset.

'Certe scio me non Luciam esse,' inquit Alicia, 'nam ea longis cirris est crinita; meae autem crines nullos omnino cirros habent. Et scio me Mariam esse non posse; nam ego plurima novi, at illa tantillum quidem novit!

Praeterea ea est ea, et ego sum ego, et - Eheu! Quam ambiguum est! Conabor probare num adhuc noverim omnia quae novisse solebam. Agedum! Quater quina sunt duodecim, et quater sena sunt tredecim, et quater septena sunt - Eheu! Sic viginti numquam attingam!

Multiplicationis tamen non refert: geographiam probemus. Londinium est caput Lutetiae, et Lutetia est caput Romae, et Roma - Non ita est: certe scio id plane falsum esse!

Fieri non potest quin in Mariam mutata sim! Recitare conabor 'Ut apicula -'; et manibus in gremio compressis velut dictata recitaret, versus repetere coepit.

Sed vox eius sonum subraucum insolitumque edidit; et verba carminis sonabant aliter quam ut solebant:

'Ut caudam crocodilus, ecce, parvus
Curat continuo suam nitentem;
Lympha Niliaca irrigat lavatque
Squamas segniter aureas adusque!
Quam rictus hilares frequenter edit!
Ungues ordine callideque pandit;
Malis pisciculos capit benigne
Subridentibus, hosce pellicitque.'

'Certe scio illa verba recta non esse,' inquit misella Alicia; oculisque lacrimis suffusis poffo dixit: 'Nihilominus me oportet Mariam esse. Eundum mihi erit habitandumque in illa casula incommode.

Sic mihi erunt fere nullae res lusoriae; et plurima discenda erunt!

Immo vero consilium cepi: si ego Maria sum, hic infra manebo! Frustra capitibus in cavum demissis dicent: 'Sursum sis reveni, deliciae!'

Tantum suspiciam et dicam, 'Quisnam sum ego? De hoc primo me certiorem facere vobis opus est: deinde, si iuvabit quod illa sum, quaequae est, sursum veniam; si minus, hic infra manebo dum puella alia fiam.'

'Sed vae mihi!' inquit Alicia, lacrimis subito effusis, 'Eos valde velim capita deorsum esse demissuros! Me maxime taedet hic solam esse!'

Dum ita dicit, desuper intuita est manus suas; admirata est se alteram manicarum candidarum Cuniculi, dum loqueretur, induisse.

'At quomodo id facere potui?' secum reputabat. 'Oportet me rursus minorem fieri.'

Exsurrexit et ad mensam ivit ut se ea metiretur. Quantum accurate coniectare poterat, ea nunc erat circiter duos pedes alta, et rapide usque minuebatur.

Mox repperit causae esse flabellum quod teneret; et id properanter deiecit antequam prorsus evanesceret.

'Aegre quidem id periculum effugi!' inquit Alicia, quae mutatione subita satis territa est, gaudebat tamen quod adhuc exstabat.

'Nunc saltem ad hortum perveniam!'

Celerrime rursus cucurrit ad parvam ianuam. Sed infeliciter ianuam denuo clausam invenit, et parva clavis aurea ut antea in mensa vitrea sita est.

'Res difficilior est quam umquam antea,' sibi dixit puella misera, 'nam numquam prius tam parva eram quam nunc! Re vera non ferendum est!'

His verbis dictis pes eius vestigio lapsus est, et statim mento tenus in aquam salsam immersa est. Primo putabat se aliquo modo in mare decidisse. 'Si ita est,' sibi inquit, 'via ferrata redire potero.'

(Alicia semel tantum litus marinum viserat: et inde opinionem habebat ut putaret, quocumque in litore Angliae eas, reperiri aliquot tuguria balnearia in mari, pueros complures palis ligneis in arena fodientes, deinde tecta deversoria ordine disposita, atque post ea stationem in via ferrata.)

Brevi tamen comperit se in stagno lacrimarum esse quas fudisset quo tempore novem pedes alta esset.

'Velim me non tantum lacrimavisse!' Alicia inquit, dum circum natat modumque egressus petit. 'Nunc igitur poenae mihi erit ut meis ipsius lacrimis submergar! Hand dubie id insolitum erit! At omnia hodie insolita sunt.'

Tunc vero aliquid audivit in stagno non procul aquam ictibus verberare. Propius ea natavit ut comperiret quid esset.

Primo putabat oportere esse phocam aut hippopotamum; sed reminiscens quam parva ipsa nunc esset, percepit solum murem esse, qui simili modo atque ipsa in aquam inciderat.

'Usuine esset' secum reputabat Alicia, 'cum hoc mure colloqui? Omnia hic infra tam mira sunt ut veri simile mihi videatur eum scire loqui. Certe experiri nihil nocebit.'

Itaque loqui coepit: 'O mus, scisne quomodo ex hoc stagno emergere possis? Sane quam taedet me hic circum natare, 0 mus!'

(Alicia putabat sic recte murem adloqui oportere. Nihil eiusmodi antea fecerat; sed meminerat se in fratris libro grammatico vidisse: 'Mus - muris - muri - murem - O mus!')

Mus satis curiose eam intuebatur; ei videbatur uno ex ocellis suis nictare, sed nihil dixit.

'Linguam meam fortasse non comprehendit' Alicia cogitabat. 'Sine dubio mus Gallicus est, qui in Angliam una cum Gulielmo Victore transvectus est.'

(Alicia enim, quamquam multa de rebus historicis cognoverat, non bene intellexit quot annis abhinc res gestae essent.)

Itaque loqui rursus coepit: 'Oÿ est ma chatte? ' Haec erant prima verba in libro eius quo linguam Gallicam in schola discebat.

Mus subito ex aqua saluit, et totus metu tremere videbatur.

'Ei, ignosce mihi!' Alicia cito exclamavit, quod timebat ne exiguum animal laesisset. 'Prorsus oblita sum te felibus non delectari.'

'Dicisne me felibus non delectari!' Mus voce acuta iracunde clamavit. 'Num te feles delectarent, si esses ego?'

'Fortasse vero me non delectarent,' inquit Alicia, voce blanda. 'Noli hoc irasci. Velim tamen me tibi felem nostram Dinam monstrare posse. Ut opinor, feles tibi voluptati sint, si modo eam videre possis.'

'Dulcis quidem et placida est,' Alicia paene immemor porro sibi dixit, dum in stagno segniter natat. 'Ad focum suaviter sedere solet, dum gaudio murmurat, pedesque lambit, osque lavat.'

'Dulcis et mollis est quam foveas - et mures sollerter captat - ai, ignosce mihi,' iterum dixit Alicia. Nunc enim Mus prorsus horrebat; et ea pro certo habebat eum re vera irasci.

'Non amplius nos de Dina loquemur, si id potius habes.'

'Nosne quidem dicis?' Mus dixit, qui ad imam caudam contremiscebat. 'Num opinaris me quidem de tali re loqui velle? Gens nostra semper feles oderat; tam foedae sunt et abiectae et sordidae! Ne istud vocabulum iterum audiam!'

'Non vero id audies!' dixit Alicia, quae alias res disserere properavit. 'Amasne - diligisne canes?'

Mus nil respondit: itaque Alicia porro studiose dixit, 'In nostra vicinia est quidam parvulus dulcisque canis. Eum velim tibi monstrare. Parvus canis venaticus est, oculis claris longisque villis crispis et flavis! Et recuperare solet ea quae proicias, et clunibus subsidens cibum petere, et multa alia quorum dimidium non recordor.'

'Agricolae cuiusdam est, qui affirmat eum propter utilitatem sibi sex milibus sestertium quotannis valere. Ornnes enim mures interimit - vae mihi!' maeste inquit Alicia, 'vereor ne eum denuo laeserim!'

Mus enim longe ab ea quam celerrime natabat, et, ut ibat, stagnum agitabat. Itaque eum revocavit abeuntem: 'Care Mus! Fac, sis, revenias, et nihil aut de felibus aut de canibus colloquemur, si tibi non grati sunt!'

Hoc audito, Mus reversus lente rursus ad earn natavit. Aliciae videbatur ira pallidus esse; voce suppressa et tremebunda dixit: 'Ad litus stagni eamus. Tum tibi omnia narrabo quae expertus sum; et tu intelleges cur feles et canes oderim.'

Confestim ire eos oportebat, nam stagnum satis stipatum fiebat volucribus et animalibus, quae inlapsa erant. Anas erat, et Dodo et Psittacus et Aquila, et alia compluria animalia rara.

Alicia praeeunte, tota multitude ad litus natavit.

CAPUT TERTIUM

CURSUS COMITIALIS ET NARRATIO LONGA

NUSITATA vero specie caterva in litore congregata est; aves erant pennis incompositis, animalia pellibus corpori arte adhaerentibus; omnes plane madefacti erant et stomachosi et molestia adfecti. Primum manifesto diiudicandum erat quomodo sicci rursus fierent. Consultatum est de hoc: et brevi tempore minime mirum Aliciae videbatur cum eis familiariter colloqui, quasi totam vitam eos novisset.

Cum Psittaco quidem diu altercabatur; ille postremo morosus factus tantum dixit: 'Te maior natu sum; me ergo oportet rectius scire.'

Alicia dissentiebat, nisi sciret quot annos ille natus esset. Et cum Psittacus plane recusavit ne aetatem suam profiteretur, nihil diiudicari potuit.

Postremo Mus, qui apud eos aliquantum auctoritatis habere videbatur, exclamavit: 'Considite omnes, et auscultate me. Egomet brevi satis siccos vos faciam!'

Omnes statim magno circulo circum murem consederunt. Alicia sollicite eum intuebatur; nam pro certo habebat, nisi ipsa extemplo siccaretur, fore ut frigore tentaretur.

'Ehem!' Mus graviter inquit, 'Estisne omnes parati? omnium quae novi hoc est aridissimum. Omnes, si vultis, tacete! 'Gulielmo Victori, cuius consiliis Pontifex Romanus favebat, mox Angli se tradiderunt, quoniam ducibus carebant atque nuper occupationi et expugnationi adsueti erant. Eduinus et Morcarius, duces Merciae et Northumbriae'-

'Heu!' Psittacus tremore correptus dixit.

'Veniam peto,' inquit Mus, et frontem satis comiter contraxit. 'Aliquidne dixisti?'

'Non vero!' Psittacus cito respondit.

'Mihi certe videbaris loqui,' Mus inquit. 'Progrediar igitur. 'Eduinus et Morcarius, duces Merciae et Northumbriae, partes eius secuti sunt; etiamque Stigandus, archiepiscopus Cantuariae, patriae amantissimus, id idoneum esse existimavit'-

'Quid idoneum existimavit?' Anas inquit.

'Nempe id existimavit,' Mus stomachose respondit. 'Nonne scis quid "id" significet?'

'Certo scio quid "id" significet, cum ego aliquid invenio,' Anas inquit: 'Plerumque est rana aut vermis. At te rogo quid archiepiscopus invenerit.'

Mus, hoc negligens, cito progressus est: 'Id idoneum existimavit, ut cum Edgaro, iuvene regio, obviam Gulielmo iret, ut illi regnum offerret. Primo Gulielmus temperate se gerebat. Sed arrogantia Normannorum'-

'Quomodo te nunc habes, puella? ' Mus porro dixit, dum se ad Aliciam convertit.

'Tam madida sum quam antea,' Alicia maeste dixit. 'Id me non omnino siccare videtur.'

'Censeo igitur' graviter inquit Dodo cum exsurrexisset, 'ut concilium proferatur, praesentis assumptionis acriorum remediorum causa-'

'Lingua loquere populari!' Aquila inquit. 'Egomet nescio quid illa verba longa significant; credo autem ne te quidem scire!'

Et Aquila, capite deflexo, risum celavit; aliquae autem aliarum avium ridentes audiebantur.

Dodo subiratus inquit: 'In animo habebam dicere Cursum Comitialem nos facillime siccare posse.'

'Quid est Cursus Comitialis?' inquit Alicia. Non quidem avebat scire: Dodo tamen interstiterat, quasi quemvis loqui oportere putaret, nec quisquam alius, ut videbatur, quidquam dicturus erat.

Dodo inquit: 'Nempe agendo facillime explicatur.'

(Atque, si forte velis aliquando hieme ipse experiri, tibi dicam quo modo Dodo cursum administraverit.)

Primo curriculum forma fere circulari metatum est. ('Formae accuratae non indiget,' inquit Dodo.) Inde animalia omnia, spatiis relictis, in curricula posita sunt.

Signum nullum cursus ineuntis datum est. Omnes ex arbitrio suo currere coeperunt et desierunt: itaque difficile erat scire quando cursus finitus esset.

Cum tamen fere dimidium horae cucurrissent, rursusque sicci facti essent, Dodo subito clamavit: 'Cursus finitus est!' Omnes anhelantes eum stipabant, et rogabant 'Quisnam vicit?

Ad respondendum Dodoni opus erat multa cogitatione; diu igitur stabat uno digito in frontem presso (quo gestu utentem poetam Hastivibracem depictum videre soleas).

Ceteri tacentes exspectabant. Denique Dodo dixit: 'Omnes vicerunt; et omnibus praemia donanda sunt.'

'Quis autem praemia donabit?' concordia vocum quaerebant.

'Illa sane,' inquit Dodo, dum digito Aliciam monstrat.

Caterva tota, circum eam congregate, confuse clamabant: 'Praemia! Praemia!'

Alicia, ignara quid facere deberet, desperanter manum suam in sinum vestis inseruit et cistellulam cuppediis plenam extraxit. (Aqua salsa feliciter in eam non permanaverat.)

Haec praemiorum loco distribuit. Singulum cuique erat cuppedium.

'Sed ipsam praemium accipere oportet,' inquit Mus.

'Prorsus oportet,' Dodo serio affirmavit. 'Quid aliud in sinu habes?' inquit, dum se ad Aliciam convertit.

'Tegumen solum digiti,' Alicia maeste inquit.

'Id mihi trade!' inquit Dodo.

Deinde cuncti eam rursus stipaverunt, et Dodo summa gravitate Aliciae tegumen digiti donavit. 'Obsecramus ut hoc tegumen digiti venustum accipias.' Qua brevi oratione habita, omnes acclamaverunt.

Quamquam absurdissimum Aliciae id videbatur, omnes vultu tam severo erant ut ridere non auderet. Cum autem verba ei deficerent, solum capite demisso eos salutavit; et quam gravissime digiti tegumen accepit.

Deinde cuppedia edere coeperunt, non sine strepitu et tumultu; aves enim magnae querebantur se nullum saporem sentire, parvae autem tergo blande icto mulcendae erant.

Re tandem confecta, circulo facto rursus consederunt, et Murem oraverunt ut quid amplius diceret.

Promisisti vero te mihi historiam tuam narraturum esse,' inquit Alicia, 'et qua de causa F- et C- odisses.' In aurem Muris insusurravit, quod aliquantum timebat ne eum denuo laederet.

Mus, dum suspirans ad Aliciam se convertit, dixit: 'Causa meorum animi affectuum longa et tristis est!'

Alicia, non recte intellegens et caudam Muris mirata intuens, dixit: 'Cauda quidem tibi est longa; sed cur eam tristem esse dicis?'

Dum Mus loquitur, Alicia de hoc haerebat; itaque hoc fere putabat Miirem narrare:

Nero musculo
inquit Olim
obviam cui
fit, 'Ambo
causam
agamus;
Reum fac-
iam te. -
Mora non
est agenda;
Est lis
inferenda,
Nam hodie
sum oti-
osus
plane.'
Cani
reddidit
hic: 'Litem
agere sic
Sine iu-
dicibus
Sit inane
valde.'

'Solus
arbiter
ero! Ait
subdolus
Nero:
Rem
totam
ignoscam;
Morte
puniam
te.

'Non animadvertis!' Mus Aliciae severe dixit. 'Quid cogitas? '

'Ignosce mihi,' Alicia submisse dixit: 'Nempe perveneras ad quintum flexum'

'Nondum quidem!' Mus acriter et iratissime dixit.

'Nodum!' inquit Alicia, quae cuilibet prodesse semper avebat. Studiose circumspexit. 'Sine me te adiuvare ad nodum exsolvendum!'

'Minime vero!' inquit Mus. Surrexit et abscedere coepit. 'Me offendis dum inepta eius modi dicis!'

'Te non consulto offendi! 'Alicia se excusavit. 'Sed tu vero facillime irasceris!'

Contra Mus tantummodo mussitabat.

'Fac, sis, revenias et narrationem conficias!' Alicia eum revocavit abeuntem. Ceteri autem concordes omnes clamaverunt: 'Fac, sis, revenias!' Sed Mus subiratus abnuit et paulo citius recessit.

'Dolendum est quod manere noluit!' Psittacus suspiravit, simul ac Mus e conspectu abiit.

Cancer grandis femina, occasione data, filiae suae dixit: 'Filia mea, sic monita cave ne umquam iracundia exardescas!'

'Quin taces, mamma!' Cancer iuvenis morose inquit. 'Ne ostrea quidem toleranter te ferre possit!'

'Velim me hic Dinam nostram habere!' Alicia, clara voce meditans, inquit. 'Ea mox Murem retro reducat!'

'Si mihi licet quaerere, quis est Dina?' inquit Psittacus.

Alicia, quae de fele domestica sua loqui semper avebat, properanter respondit.

'Dina est feles nostra. Peritius quam credas mures arripit; et gaudeas si earn aucupari videas. Simul atque aviculam conspexit, eam vorare cupit!'

Haec verba animos omnium insigniter commoverunt. Aliquae ex avibus statim abscesserunt. Pica quaedam natu grandis amiculo se involvere coepit. 'Certo me oportet' inquit, 'domum redire; aer nocturnus halitui meo incommodatl'

Voce trernula Carduelis quaedam pullis clamavit: 'Venite mecum parvuli:tempus est ut omnes cubitum eatis!'

Itaque, varia simulantes, omnes discesserunt. Alicia brevi sola relicta est.

'Me paenitet mentionem de Dina fecisse!' sibi maeste dixit. 'Nemini hic infra ea grata esse videtur; suavissimam tamen omnium felem eam esse existimo! 0 Dina cara, miror num te umquam dehinc visura sim!'

Deinde rnisera Alicia lacrimare rursus coepit: admodum enim solitaria et tristis sibi esse videbatur.

Sed paulo post levem pedum crepitum procul iterum audivit. Spe arrecta circumspexit; haud enim sciebat an Mus consilio mutato rediret ut narrationem perficeret.

CAPUT QUARTUM

CUNICULUS INDICEM IMMITTIT

UNICULUS albus erat, qui gradu citato reveniens sollicite circumspectabat, quasi aliquid amisisset. Alicia eum sibi mussitantem audivit: 'Ducissa! O Ducissa! Per meos pedes! Per villos setasque meas! Me carnifici tradet. Quod viverrae sunt viverrae, 'non magis constat. Miror ubi ea de manibus emiserim.'

Alicia cito coniectavit eum flabellum et manicas candidas quaerere. Ea circa inquirere comiter coepit; sed non in conspectu erant. Postquam in stagno natabat, omnia mutata esse visa sunt. Atrium magnum, mensa vitrea, ianua parva plane evanuerant.

Cuniculus, Aliciam circa quaerentem mox conspicatus, ei irate clamavit: 'Dic, Mariana, quid hic foris agis? Confestim curre domum, et mihi apporta par manicarum et flabellum! Abi celeriter!'

Tam territa erat Alicia ut statim in eam partem fugeret quo digito monstravit; neque indicare conata est eum erravisse.

'Me esse ancillam suam putabat,' sibi dixit dum inde currit. 'Valde mirabitur cum cognoverit quis sim! Sed me oportet ad eum flabellurn et manicas apportare - si saltem ea invenire potero.'

Dum haec dicit, ad casulam mundam venit; in ianua erat lamina ex aere fulgida, in qua nomen 'A. Cuniculus' incisum est.

Fores non pulsavit, sed intravit et scalas celeriter ascendit. Metuit enim ne verae Marianae obviam fieret, domoque ante expelleretur quam flabellum et manicas reperire posset.

'Quam insolitum esse videtur,' Alicia sibi dixit, 'ut mandata Cuniculi efficiam! Sine dubio Dina mandata mihi mox dabit!'

Animo fingere coepit qualia eventura essent.

'Alicia mea! Huc veni statim, et para te ad deambulandum!'

'Iam veniam, nutrix! Sed hoc muris cavum mihi custodiendum est, ne mus effugiat.'

Et porro sibi dixit: 'Vix tamen Dinae liceat ut intra domum versetur, si ea hominibus mandata sic det!'

Iam in cubiculum mundum penetraverat. Hic mensa erat prope fenestram, atque in ea flabellum et aliquot paria manicarum haedina aluta factarum erant. Flabellum et par manicarum sustulit; et cum in eo esset ut e cubiculo discederet, ampullam parvam prope speculum sitam conspicata est.

In ea non erat titulus verbis 'HAURI ME' inscriptis; obturamento tamen detracto Alicia ampullae labra admovit.

'Certe scio fore ut quidpiam miri accidat, quotiens aliquid edam aut bibam,' sibi dixit. 'Itaque experiar quid haec ampulla effectura sit. Spero eam me rursus magnam esse facturam; prorsus me taedet tam parvulam et exiguam esse! '

Hoc profecto ampulla perfecit, citius quidem quam sperabat. Priusquam ampullae dimidiam partem exhauriret, caput eius in lacunar pressum est. Necesse ei erat se inclinare ne cervix frangeretur.

Ampullam cito deposuit. Sibi dixit: 'Id vero satis est. Ut spero, non amplius crescam. Ut nunc est, per ianuam egredi non possum. Certe volo me non tantum bibisse!'

Heu! Serius ei erat quam ut hoc vellet! Usque crescebat; et mox ei necesse erat genibus in solo niti. Brevi etiam spatium deerat ubi hoc faceret; itaque altero cubito contra ianuam presso, altero post caput suum flexo recumbere tentavit.

Nihilo minus usque et usque crescebat; ad extremum brachium per fenestram et pedem sursum in caminum extendit. Sibi dixit: 'Quidquid accidat, nihil amplius iam facere possum. Quid me fiet?'

Alicia fortuna secunda utebatur, nam ampulla magica non plus potuit, et Aliciam nihilo maiorem fecit.

Molesta tamen et incommode res erat; et quod maxime probabile esse videbatur eam numquam e cubiculo excessuram esse, eo necessario maesta erat.

'Domi res multo iucundius se habebant,' misera Alicia secum reputabat, 'tum enim non continuo maior aut minor fiebam, neque mures et cuniculi mihi mandata dabant.'

'Paene me paenitet in cuniculi cavum descendisse. Sed tamen ratio huius infra vitae satis inusitata est. Quantum miror quidnam mihi re vera accident!'

'Quotiens fabellas de rebus magicis legere solebam, res eius generis numquam evenire putabam. Nunc tamen talis fabellae particeps sum.'

'Librum vero oportet aliquem de me scribere! Et cum adolevero, librum ipsa scribam - sed iam adulta sum,' maeste dixit; 'spatium nullum saltem hic, est ubi amplius crescam.

'Eritne autem,' Alicia meditabatur, 'ut numquam grandior natu fiam? Quodam modo id mihi solatio erit, quod numquam anus ero; sed contra semper discipula ero. Id quidem mihi non gratum sit!'

Sic sibi respondit: 'Stultissima Alicia! Quomodo hic quidpiam discere possis? Tibi ipsi vix satis spatii est, neque quidquam loci omnino libris ad discendum aptis!'

Itaque secum in utramque partem invicem disputabat, ut colloquium satis longum haberet'. Sed paulo postea aliquem foris loquentem audivit. Secum disceptare destitit quo melius audiret.

'Mariana! Mariana!' vox inquit. 'Manicas huc extemplo apporta!' Deinde in scalis audiebatur levis pedum crepitus.

Alicia pro certo habebat Cuniculum ad eam quierendam venire. Tanto tremore adfecta est ut domum quateret. Omnino oblita est se nunc milies maiorem Cuniculo esse, et eum ergo timere non debere.

Mox Cuniculus ad ianuam accessit et eam aperire conatus est. Sed aperiri non potuit, quod intro patefacienda erat, et contra eam Aliciae cubitum firme premebatur.

Alicia Cuniculum sibi dicentem audivit: 'Circumibo igitur et per fenestram intrabo.'

'Immo vero non intrabis!' Alicia secum reputabat. Quiescebat donec Cuniculum sub ipsa fenestra audire visa est; turn subito manu sua extenta aerem arripuit.

Nihil quidem captavit; sed ululatum et ruinae strepitum et fragorem vitri confracti audivit. Inde coniectavit accidere potuisse ut Cuniculus in plantarum saeptum vitro cancellisque opertum incidisset.

Deinde voce irata Cuniculus clamavit: 'Maeci, Maeci, ubi es?' Tum quispiam, quem Alicia numquam antea audiverat, dixit: 'Hic profecto suml Mala effodio domine!'

'Mala scilicet effodis!' Cuniculus iracunde dixit. 'Veni huc, et exsolve me hinc!' (Iterum fragor vitri confracti sonabat.)

'Dic mihi, Maeci; quid est id quod in fenestra vides?'

'Nempe brachium est, domine!' (Verbum locutus est 'barrachium'.)

'Brachiumne dicis, stulte? Quis umquam brachium tanta magnitudine vidit? Fenestram vero totam complet!'

'Profecto earn complete domine; sed tamen brachium est!'

'Ibi sane non esse debet; abi igitur et id aufer!'

Deinde, post longum silentium, Alicia modo susurros nonnumquam audiebat.

'Id prorsus omnino mihi displicet, domine!'

'Fac id quod te iubeo, ignave!'

Postremo Alicia manum suam iterum extendit et iterum aerem arripuit. Tum vero duo ululatus editi sunt, et novus vitri confracti sonitus.

'Multa quidem saepta vitrea esse oportet,' secum reputabat Alicia. 'Miror quid deinde in animo facere habeant. Quantum ad hoc attinet, ut me e fenestra detrahant, valde velim id fieri posse! Nolo quidem hic intra diutius manere!'

Aliquamdiu opperta nihil amplius audivit. Turn denique strepitum plaustri rotularum atque voces plurimas colloquentium audivit. Et colloquium fere sic habebatur:

'Ubi sunt scalae alterae?

'At scalas singulas modo ferre iussus sum. Alteras Gaius habet. Gai! huc eas apporta, puer!'

'Eas hic prope angulum attollite! Immo eas prius colligate - nondum satis alte dimidio porriguntur.'

'Immo vero satis apte positae sunt - ne nimis accurate egeris!'

'Em, Gai! Prende hunc funem!'

'Tectumne onus sustinebit?'

'Cavete illam tegulam laxam! Ai, disiungitur! Cavete, vos infra!' (Fragor magnus auditus est.)

'Quisnam id fecit?'

'Gains, opinor, erat!'

'Quis de tecto in caminum descendat?'

'Non ego quidem! Tu descende!'

'Egomet nolo! Gaium descendere oportet. Audi, Gai! Vilicus te iubet in caminum descendere!'

Alicia sibi dixit: 'Itane est? Gaium igitur descendere oportet! Flagitare videntur ut Gains omnia efficiat! Minime velim Gai onera suscipere; hic caminus vero angustus est, sed puto me calce ictum dare posse!'

Pedem suum deorsum quantum poterat detraxit; deinde opperiebat usque eo donec animal exiguum cuiuspiam generis prope se supra radere insciteque descendere audivit.

'Gaius est,' inquit Alicia. Semel acriter calcitravit; deinde exspectavit dum aliquid accideret.

Primum voces universas clamare audivit: 'Ecce Gains!' Tum Cuniculus solus clamavit: Comprende eum, tu prope saepem!'

Deinde silentium fuit; turn multae voces confuse dixerunt: 'Caput eius tollite - nunc vinum ei date - nolite eum suffocate - quid tibi fuit, O bone? Quid tibi accidit? Explica nobis omnia!'

Postremo infirma et stridens vox audita est ('Gaius est,' inquit Alicia). 'Vix quidem scio - Benigne; id satis est. Melius nunc valeo - sed animo multo magis agitatus sum quam ut vobis dicam - solum scio me velut catapults propulsum esse, et seorsum velut facem caelestem emissum esse!'

'Ita vero erat, amice!' ceteri dixerunt.

'Domus incendenda est!' Cuniculus inquit. Alicia quam maxima voce clamavit: 'Si id fiet, Dinam immittam ut vos adoriatur!'

Statim ubique silentium fuit.

Alicia secum reputabat: 'Miror quid re vera dehinc facturi sint. Si saperent, tectum auferrent.'

Paulo post animalia rursus passim moveri coeperunt. Cuniculus dixit: 'Vehes principio satis erit.'

'Cuius rei vehes?' Alicia sibi dixit.

Brevi autem certior facta est: nam statim imber lapillorum in fenestram infusus est, quorum nonnulli os eius percusserunt.

'Huic rei finem faciam!' sibi dixit. 'Vos paenitebit si id iterum facietis!' clamavit. Denuo silentium ubique fuit.

Alicia admirata animadvertit omnes lapillos in solo iacentes in placentas parvulas mutari. Propositum sagax ei in mentem occurrit.

'Si unam ex his placentas edam,' ea reputabat, 'certe meam altitudinem mutabit. Et cum maiorem me facere non possit, me minorem, opinor, facere debebit.'

Itaque, una ex placentas devorata, ea cum gaudio invenit se statim deminui incipere.

Cum primum satis parva facta est, ut per ianuam transire posset, e domo cucurrit.

Catervam animalium parvorum et avium foris opperire invenit.

Misellus Gaius, qui stellio erat, duobus leporibus fultus, in medio erat. Ei aliquid de ampulla dabant.

Simul atque Alicia e domo effugit, omnes effuse ad eam accurrerunt. Alicia quam citissime se recepit; mox incolumis in silva densa substitit.

'Primum me oportet,' sibi dixit Alicia dum in silva pervagatur, 'in rectam amplitudinem crescere. Deinde in illum hortum amoenum penetrate debeo. Sic optime me esse facturam puto.'

Consilium quidem optimum et simpliciter constitutum esse videbatur. Non tamen omnino percepit quomodo initium facere deberet. Dum omnia inter arbores scrutatur, latratum acrem super caput suum audivit. Citissime igitur suspexit.

Catulus immanis erat, qui oculis magnis et rotundis desuper eam despiciebat, et uno pede molliter porrecto eam tangere conabatur.

'Misellum catulum!' Alicia blande dixit. Eum sibilo advocare tentavit. Simul autem maxime timebat ne fame adactus forte se comederet, quamvis maxime ei blandiretur.

Paene necopinans ramulum humo sustulit, et catulo praebuit. Catulus gannitu laeto omnibus simul pedibus statim in aerem saluit; ramulum cupide appetivit, seque eum vexare simulavit.

Alicia, ne conculcaretur, post carduum magnum refugit. Simul atque ultra carduum apparuit, catulus ramulum iterum appetivit. Per caput pedesque volutatus eum arripere festinavit.

Alicia sibi videbatur velut ludum cum caballo facere. Ne forte sub pedibus eius opprimeretur, circum carduum iterum cucurrit.

Deinde catulus impetus complures in ramulum faciebat. Quotiens irruebat, prorsum parvum, rursum longum spatium currebat. Et semper rauce latrabat.

Denique procul residit; anhelabat, et de ore lingua pendebat, et oculi eius magni semiaperti erant.

Haec Aliciae visa est occasio idonea effugiendi esse; statimque profecta usque currebat dum defessa et exanimata fuit, latratusque catuli procul vix audiri potuit.

'Quam lepidus tamen catulus fuit!' inquit Alicia. Culmo ranunculi innixa est, et folio eius pro flabello usa est.

'Iucundum mihi fuisset eum astutias docere, - si modo proceritate apta essem.'

'Vae, paene oblita sum me oportere recrescere. At quomodo id effici potest? Sine dubio aut edere aut bibere quidpiam debeo. Sed quid edam aut bibam? Id scire maximi momenti est.'

Maximi vero momenti erat. Alicia flores et herbam circumspectavit; sed nihil videre potuit quod impraesentiarum idoneum ad edendum aut bibendum erat.

Boletus magnus erat prope eam situs, aeque atque ea altus. Subter eum et utrimque et pone eum spectavit; tum ei occurrit operae pretium esse summum boletum etiam inspicere.

In digitos erecta constitit, et supra oram boleti intuita est.

Ibi protinus conspexit magnam erucam caeruleam, brachiis compressis, in summo boleto sedentem.

Fumum tabaci ex tubulo longo placide exsugebat; et curae prorsus habebat neque Aliciam neque aliud quidquam.

CAPUT QUINTUM

QUOD ERUCA SUASIT

iu silentio Eruca et Alicia inter se intuebantur. Eruca tandem tubulo tabaci de ore extracto voce languida et semisomna eam adlocuta est. 'Quis es tu?' Eruca inquit. Hoc dictum non magno stimulo erat ad sermonem incipiendum. Alicia verecunde respondit: 'Id quidem in praesenti vix scio, domine. Scio saltem quis fuerim, cum hodie mane surrexi. Sed ex eo tempore mihi videor compluries esse mutata.'

'Quid illo significas?' Eruca severe dixit. 'Expedi sententiam tuam!'

'Vereor, domine, ut meam ipsius sententiam expedire possim,' inquit Alicia, 'quod videlicet ipsa non sum ego.'

'Non video,' Eruca dixit.

'Timeo ut melius id explicare possim,' Alicia comiter respondit, 'nam praesertim id ipsa non intellego. Et tantum uno die magnitudine variare animum perturbat.'

'Minime vero,' inquit Eruca.

'Tibi fortasse nondum hoc usui venit,' inquit Alicia, 'sed cum in chrysallidem mutata eris (quod aliquando scilicet fiet), deinde postea in papilionem, nonne tibi satis mirum videbitur?'

'Minime hercle vero,' inquit Eruca.

'Forsitan sensus tui non eidem sint,' Alicia dixit. 'Quod ad me attinet, mihi maxime mirum videatur.'

'Tibi quidem!' Eruca fastidiose dixit. 'Quis tu es?'

Sic serrno eis ab integro renovatus est.

Molestius Aliciae erat quod Eruca tam compresse loquebatur; itaque fastidiose voce severa dixit: 'Puto te primam dicere debere quis tu sis.'

'Quam ob rem?' dixit Eruca.

Hic etiam Alicia haerebat. Cum ea causam idoneam praebere non posset, atque Eruca mente ingratissima esse videretur, discedere coepit.

'Reveni huc!' Eruca eam revocavit abeuntem. 'Aliquid volo dicere quod magni momenti est!'

Hoc saltem spem Aliciae excitavit. Reversa igitur rediit.

'Ne irata sis!' Eruca dixit.

'Idne est omne quod dicere vis?'inquit Alicia; iracundiam suam quantum poterat cohibuit.

'Non est,' inquit Eruca.

Alicia exspectare constituit; nihil enim aliud ei erat quod faceret, et Erucam aliquid dicturam esse sperabat quod audire opus esset.

Aliquamdiu silentio fumum exsugebat Eruca. Denique brachiis solutis tubulum rursus ore detraxit.

'Putasne ergo te mutatam esse?' inquit.

'Vereor ne ita sit, domine!' inquit Alicia. 'Reminisci non possum quae solebam; et iterum atque iterum fio aut maior aut minor.'

'Quae reminisce non potes?' dixit Eruca.

'lam conata sum "Ut Apicula Industria" recitare, sed verba omnia aliter evenerunt quam volui,' Alicia voce tristi respondit.

'Pronuntia "Grandis es aevo, pater Gulielme",' Eruca dixit.

Alicia, manibus compresses, recitare coepit:

'Grandis es atque senex, pater, aevo,' filius inquit,
'Crinibus es canis; et caput est niveum.
Atqui stare soles capite infra saepe reverso;
Prave nonne facis, tam quia tute senex?'
Respondit pater haec nato: 'Iuvenis metuebam
Ne cerebri noxam munera susciperent;
Sed postquam mihi certum est esse nihil cerebella,
Hoc iterum atque iterum multimodis facio.'
'Tu grandaevus re vera es,' iuvenis repetivit,
Pingue saginatus fis et obesus adhuc;
At pedibus superis retro in portam saluisti -
Dic, hoc insolitum quid modo significat?'
Canitiem quatiens dedit inde sagacia dicta:
A puero articulos flexibiles teneo,
Nardo hoc permulcens (pretio cistellula venit
Denari); sine me vendere nunc aliquas.'
'Debilibus maxillis atque senilibus,' inquit,
Sebum mandere quis, nilque magis rigidum.
Sed tamen anseris ossa vorasti non sine rostro;
Omnia mandisti. Quomodo tale potes?'
Reddidit haec pater: 'Ad legum studium puer ivi;
Res cum matre tua semper adhuc agito.
Inde valens malis factus nervosque ego adeptus
Vim sermonis eam perpetuo tenui.'

Te insuper aevo grandem,' postibi sic adulescens,
'Aeque nunc oculis quis reputet stabilem?
At naso extremo rectam anguillam tenuisti.
Vero habilissimus es; solvere remne potes?'
'Ter responsa dedi nunc, a te terna rogatus;
Praesta plus decoris;' sic pater. 'Id satis est.
Mene opus est nugas has continuo tolerare?
I cito; nam si non, plurima damna dabo!'
'Non recte pronuntiatum est,' Eruca dixit.

'Non vero omnino recte, opinor,' Alicia timide dixit. 'Aliquot verba nescio quo modo mutata sunt.'

''Totum ab initio mendosum est,'Eruca vehementer dixit.

Aliquantum temporis silentium fuit. Eruca prima locuta est.

'Qua magnitudine vis esse?' rogavit.

'Non multum mea interest quam magna sim,' Alicia properanter respondit. 'Sed, ut scis, non sane placet toties mutari.'

'Non scio,' inquit Eruca.

Alicia nihil dixit. Nemo umquam antea ei toties contradixerat, et sensit se iracundam fieri.

'Contentane es, ut nunc te habes? ' dixit Eruca.

'Domine, velim quidem paululo maior esse, si non recusas,' inquit Alicia. 'Miserum est quemlibet tres digitos altum esse.'

'Altitudo maxime idonea est,' Eruca irate dixit, dum se sursum tollit (exacte tres digitos alta erat).

'Sed non ad hoc sum assueta!' Alicia misere se excusavit.

Et secum reputabat: 'Utinam haec animalia ne animo tam facile offenso essent!'

'Tandem aliquando ad id eris assueta,' dixit Eruca. Tubulo rursus in os inserto, de integro fumum exsugebat.

Alicia nunc aequo animo exspectabat dum iterum loqui vellet. Mox Eruca, tubulo de ore extractor semel atque iterum oscitavit, et se concussit.

Tum de boleto descendit et in herbam repsit. Dum abit, solum dixit: 'Alterum latus magnitudine te augebit, alterum deminuet.'

'Cuius rei latus alterum?' Alicia sibi dixit.

'Latus alterum boleti,' Eruca dixit, velut si Alicia clara voce rogavisset. Deinde e conspectu discessit.

Alicia, in cogitatione defixa, breve tempus boletum observabat; discernere conabatur duo eius latera. Quoniam omnino rotundus erat, rem solvere difficillimum erat.

Denique tamen brachia sua, quantum poterat, circum boletum distendit, et manu utraque fragmentum de margine abrupit.

'Utrum autem utrumque potest?' sibi dixit; et experiendi causa de dextro fragmentum paulum gustavit. Statim ictu vehementi infra mentum suum percussa est. Mentum eius pedes suos pulsaverat.

Quamquam hac subita mutatione multum territa est, tempus non esse perdendum putabat; nam celeriter deminuebatur.

Itaque confestim partem frusti alterius edere coepit. Mentum eius tam arte contra pedem compressum est ut os aperire vix posset. Postremo autem hoc effecit; et paulum frusti sinistri devoravit.

'Bene quidem est! Caput meum demum solutum est!' Alicia laete dixit. Cito autem trepidavit, nam umeri eius, ut ei videbatur, evanuerant.

Ut despexit, nihil videre potuit praeter collum praelongum, quod e fluctibus frondis viridantis longe infra iacentibus velut stirps surgere videbatur.

'Quaenam sunt omnia illa viridia?' Alicia dixit. 'Et quo umeri mei recesserunt? O manus misellae, cur vos videre non possum?'

Dum dicit, manus quassabat; at nihil consecutum est, nisi quod procul infra frons viridis agitabatur.

Quoniam evidenter manus eius sursum ad caput levari non poterant, caput ad manus suas demittere tentavit. Reperire gavisa est collum suum velut serpentem in diversas partes flecti.

Id modo flexibus decoris ex sua sententia deorsum curvaverat, et in frondem se demersura erat, quam cacumina arborum, sub quibus dudum vagabatur, esse invenit, cum sibilus acer eam se recipere coegit.

Columbus magnus in faciem eius involaverat, et violenter alis suis eam pulsabat.

'Serpens!' Columbus vociferatus est.

'Serpens non sum!' Alicia iracunde dixit. 'Mitte me!'

'Serpentem te esse itero!' denuo Columbus inquit. Voce suppressiore loquebatur, et singultu quodam addidit: 'Quamquam omnibus modis conatus sum, nihil tamen eis placere videtur!'

'Non omnino coniectare possum quid dicere velis!' ait Alicia.

'Nidulare conatus sum in summis arboribus, deinde in ripae aggeribus, deinde in saepibus,' Columbus porro negligenter dixit. 'Sed isti serpentes! Nihil eis acceptum est!' Alicia magis magisque haesitabat; sed nihil amplius dicere constituit dum Columbus finem faceret.

'Satis molestum est ova incubare,' ait Columbus. 'Sed diu noctuque ab serpentibus praecavendum est! Trinum vero nundinum somnum capere non possum!'

'Magnopere doleo quod vexatus es,' ait Alicia. Intellegere incipiebat quid Columbus in animo haberet.

'Et cum primum procerissimam silvae arborem incolui, atque me denique tutum ab eis fore statui,' Columbus voce etiam magis ululanti porro dixit, 'nimirum ei tortibus longis de caelo descendunt! Ei, serpens!'

'At me non esse serpentem itero,' ait Alicia. 'Immo sum -,

'Dicdum! Quid es?' ait Columbus. 'Video te aliquid fingere conari!'

'Sum puellula,' Alicia dubie dixit; nam quotiens eo die mutata esset reminiscebatur.

'Scilicet probabile est!' Columbus maxima contemptione dixit. 'Equidem ego complures puellulas olim vidi; nullam autem tanta colli proceritate! Non ita est; serpens es, ne igitur negaveris. Fortasse nunc dices te numquam ovum gustavisse!'

'Certe ova gustavi,' ait verax Alicia. 'Sed puellae scilicet aeque ac serpentes ova edunt.'

'Id non credo,' ait Columbus; 'si autem verum est, necesse est eas serpentes quosdam esse. Nil amplius habeo quod dicam.'

Aliciae quidem haec notio nova erat; itaque aliquantulum temporis siluit. Columbus igitur porro dixit: 'Certo scio te ova quaerere. Nil ergo mea interest puellane an serpens sis!'

'Mea autem magni interest,' Alicia cito dixit. 'Sed reapse ova non quaero; atque si ea quaererem, tua non cuperem, nam ova incocta mihi displicent.'

'Abi igitur!' Columbus morose dixit, dum in nidum suum considit.

Alicia inter arbores quantum poterat se demisit; collum eius identidem ramis implicabatur, et saepe ei necesse erat gradum sistenti id resolvere.

Mox recordata est se frusta boleti in manibus adhuc tenere; initio caute facto, primo alterum, deinde alterum admordebat. Aliquando procerior, aliquando humilior fiebat; denique ad iustam altitudinem se deminuit.

Diu ab iusta amplitudine longe afuerat; itaque haec principio mira videbatur. Brevi tamen tempore ad id adsueta erat. Ut solebat, secum loqui coepit.

'Dimidium confectum habeo eius quod in animo habebam. Omnes hae mutationes me perturbant. Numquam certum mihi est qua forma ad tempus usura sim! Nunc autem redii ad iustam magnitudinem; nunc porro illum hortum amoenum intrare oportet. Miror equidem quo modo id fieri possit! '

Dum haec dicit, in locum apertum ingressa est, ubi parva domus circiter quattuor pedes alta erat.

'Quiqui hic habitant,' secum reputabat Alicia, 'handquaquam debeo ad eos accedere dum tam magna sum. Non dubie terrorem eis incutiam!'

Frustum igitur dextrum denuo admordere coepit; nec prius ad domum accedere ausa est, donec ad novem digitorum altitudinem se redegit.

CAPUT SEXTUM

PORCUS ET PIPER

d breve tempus stabat domum intuens miransque quid se deinde facere oporteret, cum subito pedisequus, vestitu famuli indutus, ex silva cucurrit. Alicia saltem eum pedisequum esse putabat, quod vestitu familiari indutus esset. Aliter, si facie eius sola iudicaretur, piscem eum esse dixisset.

Pedisequus magno sonitu digitis fores pulsavit. Alter pedisequus, similiter vestitus, eas reclusit. Facie rotunda oculisque magnis ranae similis erat. Alicia utrumque crispum capillis calce sparsis esse animadvertit.

Curiose studuit reperire quid ageretur; itaque e silva ad auscultandum paululum repsit.

Primo Pedisequus Pisciformis de ala epistulam magnam, paene sibi aequalem, eduxit. Hac alteri tradita, severe dixit: 'Ad Ducissam: invitatio a Regina ad lusionem pilae et mallei ludendam.'

Pedisequus Raniformis, verborum structura paulum mutata, aeque severa voce pronuntiavit: 'Ab Regina: invitatio ad Ducissam ad lusionem pilae et mallei ludendam.'

Deinde ambo colla profunde flexerunt, ita ut cirri caesariei eorum implicate sint.

Hoc Alicia tantum risit ut retro in silvam ei currendum esset, ne audiretur. Ubi postea prospexit, Pedisequus Pisciformis abierat; alter autem humi propter ianuam sedebat, caelum stolide intuens.

Alicia ad ianuam timide accessit, eamque pulsavit.

'Duabus de causis non opus est ianuam pulsare,' inquit Pedisequus. 'Primo, quod ego aeque ac tu citra ianuam sum; deinde, quod intus tantus strepitus fit ut nemo prorsus te audire possit.'

Strepitus certo incredibilis intus fiebat. Ululatus continui et sternumenta erant, et subinde fragor maximus audiebatur, quasi patella aut cortina confracta esset.

'Quomodo ergo intrare possum?' inquit Alicia.

'Operae pretium ostium pulsare fortasse esset" Pedisequus porro negligenter dixit, 'si ianua inter nos esset. Si tu, exempli gratia, intus esses, pulsare posses, ut te foras ire sinerem.'

Quamdiu loquebatur, in caelum suspiciebat, id quod Aliciae inurbanum esse videbatur.

'Sed fortasse aliter facere non potest,' sibi dixit; 'oculi eius tam paene in summo capite sunt. Mihi saltem roganti respondere potest. Quomodo intrare possum?' clara voce iteravit.

'Hic residebo' Pedisequus inquit, 'ad diem crastinum -'

Illo ipso tempore ianua domus aperta est; catinus magnus, ad caput Pedisequi recte evolans, nasum eius strinxit, et contra arborem quandam post tergum eius confractus est.

'- aut fortasse ad diem perendinum,' Pedisequus porro simili voce dixit, perinde ac si nihil accidisset.

'Quomodo intrare possum?' clariore voce Alicia iteravit.

'Debesne omnino intrare?' inquit Pedisequus; 'id sane primum diiudicandum est.'

Sine dubio verum id fuit: at sic commoneri Aliciae displicuit.

'Odiosum vere est,' sibi mussitavit, 'animalia omnia sic disputare. Satis est ad mentem cuivis alienandam.'

Pedisequo opportunum esse videbatur dictum suum aliquantum mutatum repetere.

'Hic residebo,' inquit, 'per intervalla ad dies complures.'

'Sed quid ego debeo facere?' inquit Alicia.

'Quidquid tibi libet,' inquit Pedisequus, et sibilum edidit.

'Usui non est cum eo colloqui,' Alicia desperanter dixit. 'Plane fatuus est!' Ianua aperta intravit.

Intra ianuam protinus in magnam culinam iniit, omnino fumi plenam. Ducissa in medio in tripode infantem nutriens sedebat. Coqua super focum se inclinabat, magnoque in lebete ius miscebat.

'Nimium certe piperis in eo iure est!' Alicia sibi dixit; vix prae sternumentis loqui poterat.

Nimium profecto piperis erat in aere. Etiam Ducissa aliquando sternutabat; infans vero perpetuo aut stemutabat aut ululabat. Sed coqua atque feles magna quae ad focum iacebat et risu ingenti rictum diducebat solae non sternuebant.

'Velim, sis, scire,' Alicia timide dixit (nam dubitabat num urbanum esset ut prima loqueretur), 'cur feles vestra sic rictum diducat?'

'Feles Cestriana est , inquit Ducissa, 'rictum igitur diducit. Porce!'

Hoc tanta vi violentiaque clamavit ut Alicia trepidaret. Statim autem intellexit infantem, non se, appellari. Itaque animo collecto porro dixit: 'Nesciebam feles Cestrianas semper rictum diducere: nesciebam quidem feles rictum diducere posse.

'Omnes id possunt,' ait Ducissa, 'et pleraeque id faciunt.'

'Egomet nullas cognovi quae id faciant,' Alicia comiter dixit; gratum enim ei erat sermonem conferre.

'Tute non multum cognovisti,' inquit Ducissa; 'nempe id constat.'

Talis vocis sonus Aliciae multum displicuit, itaque se de quapiam alia re colloqui oportere arbitrata est.

Dum deliberat quid disserere deberet, coqua, lebete iuris de foco remoto, confestim ad Ducissam infantemque omnia iactare coepit quae manu contingere poterat.

Ferramenta foci primum iactavit; deinde passim vasa culinaria et catillos et patellas. Ducissa haec neglexit, etiam cum eis percuteretur, infansque tantum usque ululabat ut non omnino iudicari posset utrum ictibus laederetur necne.

'Te imploro, cave ne quid noxae facias!' Alicia clamavit, dum metu perculsa trepidat. 'Vae! Nasum amorum laeditur.' Vas maius solito praetervolaverat et naso infantem tantum non privaverat.

'Si omnes res suas curent, orbis terrarum multo celerius quam ut nunc est rotetur,' Ducissa rauce fremuit.

'Minime expediat hoc fieri,' inquit Alicia, quae occasione scientiae suae aliquo modo monstrandae gaudebat. 'Cogitadum, quantum diem ac noctem id officiat. Orbis terrarum scilicet horis viginti quattuor circum axem circumvertitur -'

'Dicisne de asciis?' ait Ducissa. 'Caput eius abscide!'

Alicia coquam anxie observavit, ne fortasse monito obediret. Haec autem industrie ius miscebat, neque audivisse videbatur. Itaque porro dixit:

'Horis, credo, viginti quattuor: aut fortasse duodecim -'

'Ne me moleste exercueris!' inquit Ducissa. 'Numerorum me semper taedet!'

Deinde infantem rursus nutrire coepit, dum ei aliquid lallat atque post quemque versum eum violenter quatit:

'Infantem tuum increpa,
Et tunde sternutantem;
Molestus esse tantum vult,
Praebendo se vexantem.
CHORUS
(cuius participes erant coqua et infans)
'Au! Au! Au!'

Dum Ducissa secundam versuum seriem cantat, infantem sursum deorsum iactabat. Misellus infans tantum ululabat ut Alicia verba vix audire posset:

'Infantem meum increpo,
Et tundo sternutantem;
Delectat namque piper hunc
Subinde approbantem.'
CHORUS
'Au! Au! Au!'

'Em! Tibi licet eum paulum fovere, si vis!' Ducissa Aliciae dixit; et simul infantem ad eam iecit. 'Oportet me parari ad lusionem pilae et mallei ludendam.'

Ex culina properavit. Coqua in eam abeuntem sartaginem coniecit, quae tantum non eam percussit.

Alicia infantem difficulter comprehendit, nam parvulus erat forma corporis inusitata, atque brachia cruraque passim extendebat.

'Simillimus stellae marinae est,' Alicia putabat.

Ut eum comprehendit, parvulus miser cum strepitu velut machinae vapore impulsae anhelabat. Usque se contorquebat et rursus corrigebat; itaque breve tempus Alicia eum vix tenere poterat.

Ut primum ea repperit quo modo eum portare oporteret (necesse enim habebat membra eius nodi modo flectere, deinde dextram aurem pedemque sinistrum arte retinere ne se expediret), eum foras exportavit.

'Nisi hunc parvulum mecum abducam,' Alicia putabat, perpaucis diebus eum interiment. Nonne si eum relinquam, homicidium fiat?'

Verba extrema clare locuta est; ad haec parvulus, qui sternuere iam desiit, grunnivit.

'Noli grunnire;' ait Alicia, 'non sic omnino loqui debes.'

Infans iterum grunnivit. Alicia faciem eius anxie contemplata est, si quid forte ei accidisset.

Sine dubio silus erat; rostrum habebat magis quam nasum verum. Et oculi eius multo minores fiebant quam infanti esse solent. Aliciae prorsus res tota suspecta erat.

'At fortasse tantum singultabat,' sibi dixit; et oculos iterum contemplata est, si quae lacrimae eis inessent.

Nullae lacrimae inerant.

'Si te in porcum conversurus es, parvule,' Alicia serio dixit, 'non amplius te curabo. Memento hoc!'

Parvulus misellus denuo singultavit (fortasse grunnivit; res diiudicari non potuit). Aliquantum temporis silentio progrediebantur.

Alicia secum reputare incipiebat, 'Si hunc parvulum domum duxero, quid eo faciam?', cum is tam vehementer grunnivit ut ea faciem eius trepide contemplaretur.

Hic non iam perperam iudicari potuit; nunc infans non alius quam porcus erat.

Aliciae absurdum quidem esse visum est animal ultra portare. Itaque humum id deposuit; et contenta erat quod id quiete in silvam cucurrit.

'Si adolevisset,' sibi dixit, 'puer valde deformis fuisset; in praesentia, ut puto, porcus satis formosus est.'

De puellis aliis et pueris sibi notis meditari coepit, qui merito porci fieri possent.

'Si modo recta ratio nota esset, qua mutarentur -' sibi dicebat, cum necopinato Felem Cestrianam non procul in ramo arboris sedentem conspexit.

Feles, Aliciam conspicata, solum rictum diduxit. Ei benigna esse visa est; sed, quod ei ungues longissimi plurimique dentes erant, eam placare se debere statuit.

'Dulcissima Feles Cestriana,' timide dixit, cum nesciret num id nomen Feli placeret. Ea tamen modo paulo latius nctum diduxit.

'Eia! Comis adhuc est,' putabat Alicia. Porro dixit: 'Velisne, sis, mihi dicere, quam in partem hinc me ire oporteat?

'Multum interest quo ire velis,' Feles dixit.

'Mea non multum refert quo eam -' inquit Alicia.

'Non ergo interest qua via eas, Feles dixit.

'- dummodo aliquo perveniam,' Alicia explanavit.

'Nempe id certe perficies,' inquit Feles, 'si satis diu ambulabis.'

Hoc negari non potuit; itaque Alicia aliud rogavit.

'Quales homines hic circa habitant? '

'Ab hoc latere,' Feles pede dextro gesticulatus dixit, 'Petasorum Venditor habitat; ab altero latere' (pede sinistro gesticulatus) 'Lepus Martius habitat. Vise utrumvis; uterque mente alienata est.'

'At nolo cum hominibus insanis esse,' Alicia inquit.

'Id devitari non potest,' Feles inquit; 'omnes hic insani sumus. Ego insana sum. Tu insana es.'

'Cur existimas me insanam esse?' Alicia rogavit.

'Necesse est,' inquit Feles; 'aliter huc non adiisses.'

Alicia, quamquam id verum argumentum non putabat, perseveravit: 'Quomodo scis te insanam esse?'

'Primum scilicet,' Feles inquit, 'canis non insanus est. Concedisne hoc?'

'Nimirum,' inquit Alicia.

'Canis porro,' Feles processit, 'iratus scilicet fremit, contentusque caudam agitat. Ego contra contenta fremo et irata caudam agito. Ego ergo sum insana.'

'Murmur te facere potius dicam quam fremitum,' ait Alicia.

'Quidlibet dicas,' ait Feles. 'Hodiene cum Regina lusionem pilae et mallei lusura es?'

'Id mihi pergratum sit,' Alicia dixit, 'sed nondum vocata sum.

'Me ibi videbis,' Feles dixit, et statim evanuit.

Cum Alicia rebus inusitatis adsuesceret, non multum ei mirum id fuit. Locum etiam intuebatur ubi fuerat, cum Feles subito denuo apparuit.

'Dic, sodes,' Feles inquit: 'Quid infante factum est? Rogare paene oblita eram.'

'Mutatus est in suem,' Alicia placide respondit, quasi Feles convenienter naturae revenisset.

'Id credebam futurum esse,' Feles dixit, et rursus evanuit.

Alicia paulum exspectavit, si forte eam rursus videret. Cum non appareret, post paulum in eam partem pergere coepit qua Lepus Martius habitare dicebatur.

'Petasorum venditores antehac vidi,' sibi dixit. 'Lepus Martius me multo magis oblectabit. Fortasse, cum nunc mensis Maius sit, cerritus non erit; non saltem tam insanus quam mense Martio erit.'

Simul sursum conspexit: Feles redierat, et in arboris ramo sedebat.

'Dixistine "suem" an "gruem"?' Feles inquit.

'"Suem" dixi,' Alicia respondit. 'Et molestum mihi est te tam subito apparere et evanescere. Vertigine me afficis!'

'Bene mones!' Feles dixit. Nunc lentissime evanuit; extrema cauda prima obscurata est, postremus rictus, qui aliquamdiu, postquam ceterum recessit, restabat.

'Felem sane sine rictu saepe vidi,' Alicia meditata est, 'sed rictum sine fele numquam vidi! Res est omnium maxime singularis quas umquam vidi!'

Non multo longius progressa erat, cum domum Leporis Martii conspexit. Confidebat utique hanc domum veram esse, quod fumi emissaria in formam aurium figurata sunt atque tectum villis opertum est.

Tanta altitudine erat domus, ut ei appropinquare nollet dum sinistra boleti parte adrosa ad altitudinem circiter duorum pedum aucta esset.

Ad domum etiam tunc satis timide accessit, dum sibi dicit; 'Fortasse Lepus Martius nihilominus cerritus sit! Haud scio an potius ad Petasorum Venditorem visendum ire debuerim!'